

Kui sagede olle ma käägi pääl möda tallomaid sõiten õddangul tallohobbesid nännu lambitsen sõda pääl ni kui kunne ümberkargawat nink waesid hobbesid hallestanu! Wennemaal om tõhobbeste luggu paljo õnsamb. Kui päiwa tõ om ärratettu, sīs lastas neid wallale nink antas wolli laggeda pääl omma pätoidust oisi, kos nemma tahtwa, nink nemma joostwa ni rõemfaste möda mailma, et karjus ratsa hobbesega waitwalt neile pärrajõwwap. Kottuside, kun ma kitsamba omma, lastas tõhobbesid õddangul koplide. Säääl sõwa nemma hommunguni nink liikwa jalgu ilmakeeldmata, seni kui neid jälle adra ehk ägli ette ehk muiale tõle pantas.

Ma tia kül, et sün meie maal ei rõi hobbest ilma lambitseta wallale laske, sest et neid muido mõtsast ehk rabbast kätte ei sa. Ent ütš halle luggu om se kül, sest hobben om Jummalast nidade lobu, et temmal himmo om, lajjalt ilmakeeldmata ümbreläwwa nink sedda toidust oisi, mes täl tullufamb om; ent lambitsen ei sa temma omma sõame himmo täüta nink sõõp sepärrast, mes ta kätte saap, hääd nink halwa haino seggi.

Ent teie lastwatate sedda waiwa weel surembas nink tete tälle ilmašjanda wallo, kui teie — mes sagede sünnip! — wanna ärrakallestanu kabra tükki ehk (mes weel halwemb om) wõrušwitsa eddejalgu ümber seute nink fangeste kinnisõlmate, et lambits ärra ei kao. Seläbbi nühhitas jallanaht mahha nink aadrid pitsitetas kofko, et werri ei sa häste jallašoontest läbbijooske. Päle to nakkap pitsitetu kottus paistetama nink teep mulke sīsse, mes mitte ni pea ärra ei sütti, ehk kui ka mulgu kinnikaswawa naht paljas jääp nink pärrajänu muhhu nink walge karwa tunnistust andwa, et hobben ni kui kurjateggija abhiliin om olnu. Se jalla kottus, kos lambits ümberšentas, om Jummalast šoontega täüdetu, kelle abbiga hobben jalgo kofkotõmbap ehk

sirges ajjap, nink nesinnatse sone rikkutas lambitse läbbi nidade ärra, et teie hobbesi ei jõwwa ni rutto nink ni pikkalt jooske, kui mahawa, nink jalla enneaigo fanges jäwa.

Kui teie pühapäiwil traawliga ferriko pole sõidate ehk muido lusti pärrast trahwi lassete nink hobben mitte ennamb, ni kui wannast, tõisist möda ei sa, sīs teie pahhanete ärra nink ei tia, mes hobbesel wigga om. Agga minna tia kül, mes wigga om nink tunne sedda wigga neist walgist karwust ärra, mes lambitse päle süti tunnistawa.

Ent kas se wasta ei olle hääd nõuwo leüda? Welles ei! Laske saddulseppal hobbesi kumbagi jalla tarbis kats ehk poolkolmat tolli laia rihma pandlaga nink rõngaga, kost keüts läbbikäüp, kellega jalgu kofkotõmmatas, ummelda nink sedda sīsšestpoolt pakšu willatse rõiwaga ešk wildiga woderdada, et ta jalgu ei pitsita. Kui te arwate, et šarane lambits wäga uhke ehk liig kallis om, nob sīs laske perrenaisel ehk tütreil wannast linnatšest rõiwast ehk kallewiwerest laiu mähkmid ummelda nink pehme pakkelttega toppida. Kui šaratsid pehmid mähkmid hobbesi jalge ümber mäsšitas nink paeltega kinniseutas, sīs ei woi lambitse-keüts jalgu pitsitada. Mähkmid nink keütse peap, kui wajja om, moast puhhastama, muido nemma sawa kalles nink hõderuwa jälle nahha paljas nink werrišes. Kes omma hobbest armasštap, se ei panne waiwa temma pärrast lias nink teep hämelega Jummalast tahtmist se pühha kirja šonna pärra, mes oppetap: „Se õige halleštap omma teolojuse päle!“

Tallorahwa hobbeste sean om mitmid leüda, mis hä tubli omma, ent ei mitte kappu õlwa te päle ei šae, sest et eddejalla kõwwera omma. Se tulley nüüd kül ennambest sest, et märra nink täl, kellest hobben om sanu, ka šaratside kõwwerte jalguga